

גליון מס' 335

פרשת צו

י"ט אדר ב' תשפ"ד

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

ענין הקרבנות

ספר ויקרא הוא ספר הקרבנות, עבודת הקודש. בימי קדם, בהיות בית המקדש על מכוננו, היה הוא המרכז הרוחני - מקום השראת השכינה. עשרה נסים תדירים נעשו בו, מי יתן ונראה בקרוב בבניינו ונשמח בתיקונו! העבודה העיקרית שנעשתה בו - היתה עבודת הקורבנות. מיום שחרב הבית, אנו כמיהים לחדש את עבודת הקרבנות כבתחילה, ומבקשים בתפילות המוסף: "יהי רצון שתעלנו בשמחה לארצנו, ותטענו בגבולנו, ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו, תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם". אף בליל הסדר מבקשים אנו להיות "שמחים בבנין עירך וששים בעבודתך, ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמם על קיר מזבחך לרצון".

מה חשוב כל כך בעבודת הקורבנות, עליה אמרו חכמנו זיכרונם לברכה שאדם הראשון הונח בגן העדן - להקריב בו קרבנות. קין והבל הבינו את רוממות עניינם, אדם הראשון הקריב "שור פר מקרין מפריס" בצאתו מגן עדן, נח הקריב בצאתו מן התיבה. אברהם אבינו בנה מזבח לקרא בשם ה'. יעקב הקריב זבחים לאלהי אביו יצחק, בני ישראל הקריבו שלמים למרגלות הר סיני, וכל זה - בטרם נצטוו על הקרבנות.

לא זו בלבד, אלא שכאשר התבשר אברהם שזרעו יירש את הארץ, שאל - ה' אלהים, במה אדע כי אירשנה, ופירשו חכמנו זיכרונם לברכה באיזו זכות אזכה לרשת את הארץ, והקדוש ברוך הוא ענה לו - בזכות הקרבנות. הרי לנו, שהקרבנות הן התשתית לקיומנו ולזכותנו על ארץ ישראל.

נשאלת השאלה: מהו הקרבן, לשם מה הוא נחוץ. לכאורה, זה מעשה שמנוגד למהותו של היהודי - רחמן וגומל חסד. אלא שלכך בדיוק הכוונה, כאשר האדם חוטא, חלילה, הוא אמנם מצטער, אמנם מתחרט, אבל בד בבד הוא גם... מתרגל, מסתגל. "עבר אדם עבירה, ושנה בה, נעשית לו כהיתר". ולכן חייבים לזעזע אותו, להמחיש לו את נוראות המעשה! וכך כותב בעל ספר "החינוך": הלא אמרת, כי עיקרי הלבבות תלויים אחרי הפעולה. ועל

כן, כאשר יחטא איש לא יטהר לבו בדבר שפתיים בלבד, שיאמר בינו לכותל: "חטאתי, לא אחטא עוד". אבל בעשותו מעשה גדול על דבר חטאו, לקחת ממכלאותיו עתודים ולטרוח ולהביאם אל הכהן... מתוך המעשה הגדול ההוא יקבע בנפשו רוע החטא, וימנע ממנו פעם אחרת".

כלומר, דווקא כאשר יעמוד מול הבהמה הנשחטת, הדם הנזרק, האימורים הנשרפים, ויחשוב: כל זה - בגלל חטאי, בגלל המעשה שעשיתי, או אז יבין מה נורא הוא החטא. מה מזעזע הוא, שאלו תוצאותיו.

לא זו בלבד, אלא שבעל ספר "החינוך" זצ"ל מוצא כאן רעיון עמוק יותר, נפלא ונשגב.

וכן כותב: וכי מהו 'מותר האדם מן הבהמה' זה בשר ודם וזו בשר ודם. ואכן, יש גישה כזו, זו הגישה הכופרת, הפסולה, השקרית. אבל אנחנו יודעים שיש הבדל מהותי ועיקרי: באדם - יש נשמה! יש פנימיות, יש קדושה, יש קשר ושייכות לבורא יתברך! כשהוא מקיים מצוות, לומד תורה, מתעלה - הוא מחזק את החלק הרוחני, הוא מתעלה להיות "איש אלהים". עליו אמר המדרש שהצדיקים נמשלו למלאכים, וגדולים מהמלאכים! אך כאשר הוא חוטא הריהו מתנתק מהרוחניות, משפיל עצמו, מטמא את נשמתו, מחזק את החלק הגשמי, הופך... לבהמה בצורת אדם! "רשעים, דומים לחיות שביער". "נמשל כבהמות נדמו".

לפיכך, כאשר האדם שב בתשובה ומתנתק מדרגת "בהמה" ושב לדרגת "אדם" - הוא בא לבית המקדש ומקריב את הבהמה, להורות על הכרתו שבבית ה' אין מקום לבהמיות. שם - נבנית קומתו הרוחנית של האדם.

יתן ה', ובית המקדש ירד בימים אלו מן השמים, בית מקדש מאש להבה, ונעלה לשם כולנו להקריב את קרבן הפסח במועדו, ולשמוח לפני ה' שבעת ימים!!!

זמני הדלקת נרות: פרשת צו - פרשת פרה

כניסת השבת והחג

18:37

צאת השבת והחג

19:36

ר"ת 20:16

רחוב גלבוע 11 גבעתיים

לקבלת העלון במייל: r0533157301@gmail.com

להערות/להארות ולכל שאלה-

הרב שלמה בצרי: 055-6771015

האלשיך הקדוש פירש על פי הרמב"ן, כי עניינו של הקרבן הוא, שכאשר יראה האדם כיצד זורקים את דם הבהמה ושוורפים את אבריה, יחשוב בלבו כי מן הדין ראוי היה הוא בעצמו שייעשה לו כך בגלל חטאיו, אך בחסד ה' מוקרבת הבהמה ככפרה תחתיו.

ובספר "צרור המור" פירש, כי הקרבן הקרב על גבי המזבח הוא בבחינת "מכס" - מתוך האדם, דהיינו, כאשר האדם מתחרט, מתענה וממעט דמו וחלבו על ידי הצום - כאילו מקריב עצמו על גבי המזבח.

אשר על כן, המילה "מכס" מרמזת באותיותיה את ראשי התיבות של מידה כנגד מידה. כלומר, כאשר ידע האדם בלבו, שמה שנעשה בבהמה - סקילה, שריפה, הרג וחנק - הוא תחתיו - אז יתכפר ויתרצה לו.

הסוד הצפון בקרבן - תיקון הבריאה

האדם הוא נזר הבריאה ודרגתו גבוהה מדרגת הבקר והצאן, הצומח הוא בדרגה נמוכה מן החי, והדומם הוא בדרגה פחותה עוד יותר מזו של הצומח בעשיית הקרבנות מביאים אנו לפני ה' את כל הדרגות שבבריאה.

החי - בקר, צאן ועופות מהם הובאו לקרבנות.

הצומח - ממנו הביאו את המנחות העשויות מסולת ושמן.

הדומם - המלח שניתנה לו ברית מלח עולם להקריבו על המזבח ולהוסיפו לכל קרבן.

אי לכך, כל הבריאה מתוקנת על ידי הקרבת הקרבן. האדם אוכל או מקריב בהמה שחיותה מן הצומח, והצומח ניזון מן האדמה - הדומם, ועל ידי כך, נתקן ונשלם העולם.

האדם נבדל מכל הבריאה, אמנם בגופו - בהמה, אך בכוח שכלו - מלאך ה'. גופו - תאוה, נשמתו - אהבה. הגוף - בן חלוף, והנשמה - נצחית. לאחר שאדם נפטר מהעולם ומוסר נשמתו למרומים עומדת היא תחת כסא הכבוד וחוזרת לצור מחצבתה.

בהקרבת הקרבן אדם מתקן את המחשבה הדבור והמעשה

בזמן הקרבת הקרבן האדם מתקדש, מתעלה ומתרומם, ועל ידי כך מתקן את המחשבה, הדבור והמעשה.

כנגד המעשה - סומך ידיו על הקרבן.

כנגד הדבור - מתוודה בפיו על עונותיו.

כנגד המחשבה - שורף את הקרב והכליות על גבי המזבח שהם כלי המחשבה והתאוה.

כנגד דמו שלו - זורק דם הקרבן על המזבח.

וכך משמש הקרבן כופר תחת נפשו.

פרשת הקורבנות

מדוע התורה האריכה מאד בפרשת המשכן וכליו ובפרשת הקורבנות?

בפרשיות הבאות אנו לומדים על עבודת המשכן, ובגדי הכהונה, והתורה מאריכה הרבה הרבה לבאר הדברים בפרטות גדולה מאוד את המידות המדויקות בפרטי פרטים ובאריכות גדולה.

יש להבין מדוע במצוות רבות כמו בתפילין התורה מאוד מאוד מקצרת שכותבת וקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפות בין עיניך ולא מפרטת בפסוקים רבים איזה בית צריך לתפילין ואיזה צבע, מרובע או עגול ורק פסוק אחד וכל שאר ההלכות הוא הלכה למשה מסיני, ולכאורה זה דבר שמניחים אותו בכל יום ויום ולא בטלה לדורות עולם בכל השנים ומדוע התורה לא מאריכה בזה. מה שאין כן המשכן היה לשעה 40 שנה במדבר

ואחר כך כשנכנסו לארץ עד בנין בית המקדש וגם בית המקדש עצמו היה 410 שנים ובית שני 420 שנה והתורה כל כך מאריכה ומתארת את עבודת בית המקדש באריכות גדולה. ועוד לדוגמה הלכות שבת התורה לא מאריכה אלא למדים אותן ממלאכות שהיו במשכן.

והביאור הוא על פי המובא במדרש תנחומא בפרשת צו (את יד): אמר רב שמואל בר אבא אמר הקדוש ברוך הוא לישראל אף על פי שבית המקדש עתיד ליחרב והקורבנות בטלין לא תשכחו את עניינם אלא הזהרו לקרוא בהם ולשנן בהם ואם תעסקו בהן, מעלה אני עליכם כאילו בהקרבתם אתם עוסקים. בא וראה כשהקדוש ברוך הוא מראה ליחזקאל את צורת הבית

עוסקים. בא וראה כשהקדוש ברוך הוא מראה ליחזקאל את צורת הבית

עוסקים. בא וראה כשהקדוש ברוך הוא מראה ליחזקאל את צורת הבית

עוסקים. בא וראה כשהקדוש ברוך הוא מראה ליחזקאל את צורת הבית

עוסקים. בא וראה כשהקדוש ברוך הוא מראה ליחזקאל את צורת הבית

עוסקים. בא וראה כשהקדוש ברוך הוא מראה ליחזקאל את צורת הבית

עוסקים. בא וראה כשהקדוש ברוך הוא מראה ליחזקאל את צורת הבית

עוסקים. בא וראה כשהקדוש ברוך הוא מראה ליחזקאל את צורת הבית

עוסקים. בא וראה כשהקדוש ברוך הוא מראה ליחזקאל את צורת הבית

אומר הוא לו: "הגד את בני ישראל את הבית ויכלמו מעונותיהם ומדדו את תכנית" (יחזקאל מג, י) אמר יחזקאל לפני הקדוש ברוך הוא, ריבונו של עולם עד עכשיו אנו נתונים בגולה בארץ שונאינו ואתה אומר לי לילך ולהודיע לישראל צורת הבית, וכי יכולים הם לבנותו כעת? הנח להם עד שיעלו מן הגולה.

אמר הקדוש ברוך הוא ליחזקאל ובשביל שבני נתונים בגולה יהא בנין ביתי בטל גדולה קריאתה בתורה כנתינתה. לך אמור להם ויתעסקו לקרוא צורת הבית בתורה, ובשכר קריאתה מעלה אני עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית, ואשרי האיש העוסק בתורה והנותן ממנו ללמד תורה לבנו כי בשביל ממון שהוא נותן ללימוד זוכה לחיי העולם הבא שנאמר "כי הוא חיך ואורך ימיו" חיך לעולם הזה ואורך ימיו לעולם שכולו ארוך.

כעת הדברים מובנים היטב, תפילין אדם מניח כל יום. שבת אדם שומר כל שבוע, לפיכך אין התורה צריכה להאריך בדברים משום שמצוות אלו אנו מקיימים תדיר וזוכרים היטב את הלכותיהם והלכותיהם. מה שאין כן מעשה הקורבנות שהיו רק בזמן בית המקדש והמשכן קיימים. ולכן כותבת אותם התורה בפרוטרוט כדי שלא נשכח עניינים נשגבים אלו.

תורה תפילה ותענית בקרבן

רבנו החיד"א זצ"ל רמז בפסוק זה שלושה דברים שאמרו חכמים ששקולים הם כקרבן, והם: תלמוד תורה, עליו אמרו בסוף מסכת מנחות שהעוסק בתורה כאילו הקריב כל הקרבנות, שנאמר "ואת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם", ותפילה כנגד קרבן התמיד היא ואף גדולה מן הקרבנות, כמו שאמרו חכמנו זיכרונם לברכה גדולה תפילה יותר מן הקרבנות, שנאמר: "למה לי רוב זבחיכם - ובפרשכם כפיכם אעלים עיני מכס, גם כי תרבו תפילה אינני שומע", והתענית אף היא נחשבת כקרבן, שממעט על ידה חלבו ודמו.

וזהו שנאמר "וידבר ה' אל משה מאהל מועד" שבו ארון הברית והלוחות, רומז לתורה. "לאמר", רומז לתפילה. "אדם כי יקריב מכס", היינו מעצמו, רומז לתענית, כל אחד מאלו חשוב כ"קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן!"

מה עושים כשכוס יקרה נשברת

רבנו יוסף חיים זצ"ל הביא בדרשותיו (אדרת אליהו, ויקרא) דברי המדרש: "אדם כי יקריב מכס קרבן לה'", בשעה שציוה הקדוש ברוך הוא לישראל פרשת קרבנות, נקבצו אומות העולם אצל בלעם הרשע. אמרו לו: מפני מה ציווה הקדוש ברוך הוא לישראל פרשת קרבנות, ולנו לא ציווה, אמר להם: שוטים שבעולם, ישראל שקיבלו את התורה נתן להם פרשת קרבנות, אך אתם שלא קיבלתם את התורה לא ניתנה לכם פרשת קרבנות. והקשה הבן איש חי - מה הקשר בין התורה לקרבנות, הן תורה אין להם, אבל עבירות יש ויש, על שבע מצוות שנצטוו, ומדוע לא ניתנו להם האפשרות לכפר על נפשם? ומתוך ה"בן איש חי" ע"פ דרכו. אנו נשיב כך: משל לאדם שיש ברשותו גביע זכוכית יקר ערך, ירושה מאבות אבותיו, בעל ערך כספי ורגשי כאחד. יום אחד לא נזהרה אשתו, ובמהלך עבודות הבית נפל הגביע מידה ונשבר מה תעשה, מה נייעץ לה, שתבשל תבשיל שהבעל אוהב, תערוך יפה את השולחן, תעשה מה שעשתה אסתר המלכה, ותשא חן וחסד לפניו. הרי בלאו הכי לא יתגרש. וכך, גם לא יקצוף יותר מדי...

אך אם הפקיד את הגביע בידי אדם זר והלה שברו - אזי לא יועיל אם גם אם יזמינו למסעדה מהודרת ויקרה, אלא שלם ישלם במיטב כספו.

ונראה, שזו תשובת המדרש: קבלת התורה הייתה למעשה כריתת ברית עם הבורא. ועם כל שהעבירה חמורה, וכל כמה שהיא משחיתה ומכעיסה, אנו חשובים יותר ויקרים יותר לבורא יתברך, והוא עצמו יעץ לנו לפייסו כביכול במעשה הקרבנות. אך אומות העולם לא קיבלו את התורה, לא כרתו עמו ברית, ומדוע יתפייס בקרבנם עליהם ישלמו מלוא המחיה, ויענשו אף על השוגג כמזיד.

הבנה זו כלל כך משמחת את הלב, ומרגשת את הנפש, בניס אנו לה' אלהינו, עמו בני בריתו. ובן מבקש למצוא חן בעיני אביו ואשה בעיני בעלה, וגם כשאנים שוברים כוס... משתדלים הם לעשות לו מטעמים כאשר אהב - עוד מזמור תהלים, עוד שיעור תורה, עוד מצוה ועוד מעשה חסד!

ואכן, לאחר דיון ממושך, קבעו דייני בית דין של מעלה, כי מנהגו הקדוש של הרידב"ז להקדים פני שבת ראוי והגון להעניק בעבורו חיים במתנה! כשהתעורר הרידב"ז מהחזיון השמימי הטמיה העיד על דבר החלום ולקחו החשוב, על כי בזכות הקדמת קבלת השבת זכה לחיים ארוכים, לעלות ולהשתקע בארץ ישראל, להפוך לרב העיר צפת ולחבר את פירושו הנודע על הירושלמי...

וכשסיים הרב אברמסקי את הסיפור המפעים, היה קורא בהתפעלות: "הביטו וראו! גאון רב זכויות כהרידב"ז, לפניו עתיד מזהיר כרבה של צפת וכמחבר פירוש על הירושלמי, ומאחוריו עבר עשיר של עסקנות צדקה כבירה - וכל אלה לא הועילו לו לזכות לחיים במתנה!

רק הזכות הזו - עוררה רעש בשמים, רק זכות הקדמת קבלת השבת, היא שעמדה לו לזכות בחיים חדשים!"

והלא כך מבטחנו בעל ה'פרי מגדים', שכל המוסיף מחול על הקודש ומקבל על עצמו להקדים תוספת שבת - זוכה שמאריכים לו ימיו ושנותיו. לצד ההשקעה הרבה בהתעמלות, בויסמינים, בבדיקות חזרות ונשנות - יש לנו להקדים קבלת שבת ולזכות לפוליסת חיים, זה הכל!

נקבל על עצמנו החל משבת זו בה אנו קוראים על מצוות השבת, לקבל את השבת מוקדם יותר, ובזכות כך נזכה לאריכות ימים ושנים טובים.

חידודים ושאלות לשלחן שבת

מה הטעם בהקרבת קורבנות?

א. הקרבנות דבר גדול ונעלה אף על פי שאין אנו יודעים טעמם לגמרי, איך נדבקת השכינה מן הקורבנות לישראל, והוא כמו שהמאכל והמקה החומרי הם מחברים הגוף החומרי הטמא עם הנשמה הקדושה (כחרי)

ב. המצרים והכשדים היו עובדים לבקר ולצאן וישראל היו גרים בארצם לפיכך ציוה לשחוט הקרבנות ובוזה יתרפאו אמונות הרעות שבהם (רמב"ם)

ג. בעבור שמעשי בני אדם נגמרים במחשבה דיבור ובמעשה ציוה השם כי כאשר יחטא יביא קרבן יסמוך ידיו עליו כנגד המעשה, ויתודה בפיו כנגד הדיבור, וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, והכרעים כנגד ידיו ורגליו של אדם העושים כל מלאכתו, ויזרוק הדם על המזבח כנגד דמו בנפשו (רמב"ם)

מהו מהות השם "קרבן"?

א. משום היותו נקרב על גבי המזבח (הכתב והקבלה) ב. שמקרב בין הבעלים להקדוש ברוך הוא (הרב הירש) ג. לפי שמקריב נפשו לפני בורא (ילקוט תימני)

מדוע לא מקריבים חיות?

א. לא הטריח הקדוש ברוך הוא להביא קרבן החיות שצריך לצודם אלא מן הבהמות שברשותם (תוספות)

ב. החיות הם רודפות והבהמות נרדפות, ולכן הכשיר את אלו ופסל את אלו (רבינו בחיי)

הקרבנות מן העוף הוא דווקא מן התורים ובני יונה, מדוע דווקא עופות אלו?

א. לפי שהם מצויים וקלים להתפס יותר, וכבר דרשו בבקר שיקריב מן הגדלים על אבוסם ולא יצטרך לשאת קשת לצוד ציד להביא, ורצה בתורים הגדולים משום פרישותן והדבקם וכידוע שכיון שאבד בן זוגם לא ידבקו באחר לעולם, וכן ישראל דבוקים בה' ולא ידבקו באל אחר, אבל היונים קנאים מאוד, ובקנאתם יתפרדו ויחליפו, על כן לא בחר בהם אלא הקטנים קודם שיזדווג, כי היונה בקטנותה היא תוספת אהבה (רמב"ם וחיזקוני)

ב. מכיון שעשתה היונה שליחותה לנח, זכתה להקרב על גבי המזבח (ר"י מווינא מבעלי התוס')

ג. לפי ששתי עופות אלו רדופים מכל שאר עופות, בחר בהם הקדוש ברוך הוא (חזקוני)

מדוע אסור להקריב שאור ודבש במזבח?

א. המנהג בעובדי עבודה זרה היה להקריב כל מנחתם חמץ ולערב הדבש בכל קורבנותיהם ולכן אסרם לגבוה (רמב"ם)

ב. קורבנות כוונתם לשבור את לב האדם, ושאור דרכו לתפוח ולעלות ואף דבש על האש עולה מעלה יתר משאר משקים, ותועבת ה' כל גבה לב (מדרש לקח טוב)

מסופר במדרש על אגריפס המלך שביקש להקריב 1000 עולות ביום אחד, שלח ואמר לכהן הגדול שלא יקריב היום הזה שום אדם חוץ ממנו. באותו ביום בא עני אחד ובידו שתי תורים, אמר לו לכהן הקרב לי את אלו, אמר לו המלך ציווני שהיום לא יקריב שום אדם חוץ ממנו, אמר לו אדוני כהן גדול! ארבעה תורים אני צד בכל יום בשנים אני מתפרנס ושנים אני מקריב ואם אין אתה מקריב לי את אלו הרי אתה חותך את פרנסתי, עמד הכהן והקריבם, נראה לאגריפס המלך בחלום קרבן של עני קידמך שלח לאמר לכהן לא כך אמרתי לך שלא יקריב אדם היום חוץ ממני, אמר לו עני אחד בא ובידו שתי תורים ואמר לי הקרב את אלו, אמרתי לו המלך ציווני כך וכך, אמר לי ארבעה תורים אני צד בכל יום שנים אני מקריב ובשנים אני מתפרנס ואם אין אתה מקריב לי הרי אתה חותך את פרנסתי ולא היה לי להקריב? אמר לו יפה עשית שכך כתוב: "כי לא בזה ולא שקץ ענות עני".

מעשה באשה אחת שהביאה קומץ אחד של סולת להקריב מנחה והיה הכהן מבזה אותה ואומר ראו מה היא מקרבת מה יש בזה להקריב מה יש בזה להקטיר נראה לכהן בחלום אל תבזה עליה מעלה אני עליה כאילו נפשה הקריבה.

סיפור לשבת קודש - מחזק!

אלו דקות הכריעו את המשפט?

את הסיפור המצמרר הבא, המספק הצצה לכבשונו של עולם - לחדר הדיונים בבית דין של מעלה, סיפר הגאון הגדול רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל. וזה דבר המעשה: בשבת הרידב"ז, מגאוני דורו, על כס רבנותו, חלה במחלה קשה ונוראה, אשר כל באיה לא ישובון. חלוש וחולה שכב במיטתו, כאשר הרופאים כבר נואשו ממנו והורו לבני ביתו להיערך לפרידה מאביהם האהוב.

לפתע נעצרו שמורות עיניו, והוא נרדם. בחלומו, הוא רואה כי בית דין של מעלה מכונסים בשעה זו לדיון בעניינו, ונמנו וגמרו לסלקו מהעולם הזה ולהעלותו לשיבה של מעלה. מתוח וחרד הוא מביט בחלומו בדיינים שאינם אלא מלאכים טמירים, כיצד הם פוסקים פסוקים לסלקו מהעולם, וכבר רצו לחתום את הגזירה...

לפתע אין רץ ממרחקים מלאך אחד, וטענה כבדת משקל בפיו. "הן הרידב"ז משמש גם גבאי צדקה, ומי ידאג לצורכי העניים, יטרח לקושש עבורם צדקה לשבתות וחגים, לקמחא דפסחא ולהכנסת כלה, אם יסתלק מהעולם בטרם עת? מי ימחה דמעת אלמנה ומי יעניק מחיה ליתום, אם חלילה הרידב"ז יסתלק זה עתה?" טען המלאך.

דנו הדיינים בטענת אותו המלאך, והעלו אל שולחן הדיינים מאות טונות של מצות ובשר, מזון ומחיה, שעתידי הרדב"ז לחלק. אלא ששמחת הרידב"ז על הפיכת רוע הגזירה היתה מוקדמת מדי, כאשר החליט בית דין של מעלה כי את מקום הרידב"ז ימלא גבאי צדקה אחר, ואין די בטענה זו להשאירו בעולם הזה... שוב השתרר שקט מתוח באולם הדיונים, ודייני בית דין של מעלה חזרו ופסקו את פסוקם הקשה...

אך בטרם תיחתם הגזירה, שוב נרשמה התפתחות מפתיעה. ממרחק גדול עוד יותר הגיע מלאך נוסף, שתפקידו באחריותו על העתיד לקרות. "לא ניתן לסלק את הרידב"ז", טען המלאך, "הרי הוא עתיד לחבר פירוש מקיף על הירושלמי, אוצר כלי חמדה שיבאר את דברי הירושלמי בשבעים פנים לתורה. אם ילקח מהעולם עתה, מי יזכה את עם ישראל ואת התורה בפירוש הנפלא הזה?"

בחלומו, הרידב"ז רואה את תוכניתו לחיבור על הירושלמי, ומבין שזו פוליסת החיים שלו. הרי בזכות הפירוש הזה, תיכף ומיד יקבעו הדיינים כי יוכל להישאר בעולם הזה... אלא שגם עתה היתה השמחה מוקדמת מדי, כאשר קבעו הדיינים כי את החיבור על הירושלמי יכול לחבר גאון אחר, ואין זו סיבה מספקת להותירו בין החיים...

לפתע נוצר רעש גדול, ומלאך שבתי אחד הופיע בהדרו. "אמת ויציב כל טענותיכם", פתח ואמר, "אך לטענה שלי לא תמצאו תשובה. הן הגאון הרידב"ז נוהג להניח כבר ביום חמישי בלילה את המפה השבתית על השולחן, ומקבל את פני השבת בשולחן ערוך בעוד היום גדול. זו לא זכות פשוטה, זו זכות שראוי להעניק למקפיד עליה עוד כמה שנות חיים טובות..."

**מראות שמחת
חג הפורים תשפ"ד**

תיקון שובבום בתענית אסתר

עם קהילת קודש רכסים

תפילות וקריאת המגילה

סעודה ומשתה פורים

מסיבת פורים לילדים עם מופע בלונים

להנצחות ולהקדשות

במילי: b5448622@gmail.com | sms: 054-4843340-2

שמות 'עמדו על הברכה' התורמים

לעילוי נשמת:

הרב דוד זיאט זצ"ל
בן רבי שמעון וחנה ע"ה
האשה הצדקנית חנה
בת מזל פורטונה ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
הרב שלמה בן דליה
העליון ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
הרבנית
צפורה בת טובה ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
האישה הצנועה מרת
פנינה בת בלנקא ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת רבינו:
הרב חיים אבישולם
בן בלנקא זצוק"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
אדית דובה
בת אלקה רות ז"ל